

Босну, а као нека противутежа томе велико-српска мисао, стапање Босне и Херцеговине и српских делова пређашње Угарске са Црном Гором и Краљевином Карађорђевића, коју су раније заступали Пашић и његове присталице, живи и даље у новасадској „Застави“ и којој Јаша Томић, слично Радићу, дижући праšину заступа науку, да су Срби, Хрвати и Словенци истина блиско сродни народи, али да ипак нису један народ. Они пак, који се као Хебелов мајстор Антон, не умеју више да нађу у једноме свету, у којем је испуњење било бога-тије од очекивања, ипак су само појединци „који су по опстанак и развиће државе у крајњем случају онако исто мало важни као затупани Пруси и задрти Баварци, који се 1871. никако не могаху измирити са уједињењем Немачке Царевине. Јер од великих странака које имају реч, српски старији радикали показују већ својим намењеним називом : „Југословенска Радикална Странка своје ново опредељење, демократи сматрају у свом пројекту Устава „народ Срба, Хрвата и Словенаца као националну јединицу“ ну и са особитим се поносом називају „државотворном странком“, Хрватски Народни Клуб примио је у своја начела „народно и државно јединство свих Срба, Хрвата и Словенаца“, хришћанско - социјална Словеначка Народна Странка изричито је стала на „гле-диште државног и народног јединства“, социјални демократи развили су још 1909 заставу народног уједињења, а за Комунисте су имена Срба, Хрвата и Словенаца само споредне регионалне ознаке као Босанци, Далматинци, Црногорци и Срежци; чим душа југословенског човека добије свој облик у каквој политичкој